

ת"פ 18620/05/22 - מדינת ישראל נגד אשרף אבו חטב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18620-05-22 מדינת ישראל נ' אבו חטב(עציר)

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י עו"ד י' גימפל

מפרקליטות מחוז חיפה

נגד

אשרף אבו חטב (עציר)

הנאשם

ע"י עו"ד אביב חוזה

מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירות הבאות: תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, ושוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

2. העבירות שיחסו לנאשם הן בזיקה לשני אישומים שנכללו בכתב האישום המתוקן.

באישום הראשון נטען כי ביום 26.4.2022 סמוך לשעה 01:10, עמד ע"ש (להלן: **המתלונן**) על מדרכה בסמוך לתחנת האוטובוס ברחוב החלוץ 10 בחיפה, כאשר הוא אוחז בידו מכשיר טלפון נייד מסוג "one plus nors N10". הנאשם, אשר נכח באזור תחנת האוטובוס, הבחין במתלונן והחליט לגנוב ממנו את המכשיר הנייד. הנאשם התקרב לעבר המתלונן, ובהגיעו קרוב אליו, כאשר הוא מאחוריו, דחף אותו, תפס בחוזקה במפתיע בשתי ידיו את המכשיר הנייד ומשך אותו מידי של המתלונן. בהמשך לכך, נמלט הנאשם מהמקום בריצה. בזיקה לעובדות אלו, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין וגניבה.

באישום השני נטען כי ביום 27.4.2022 סמוך לשעה 23:30, עמדה א"ב (להלן: **המתלוננת**) על המדרכה ברחוב ארלוזורוב 12 בחיפה, בעודה משוחחת במכשיר הטלפון הנייד שלה מסוג "one plus" בצבע כחול. הנאשם, אשר נכח ברחוב, הבחין במתלוננת והחליט לשדוד ממנה את מכשיר הטלפון הנייד. בעודו צועד ברחוב במקביל למתלוננת, ובהגיעו סמוך אליה, תפס הנאשם בחוזקה, במפתיע, בשתי ידיו את המכשיר, וניסה לחטוף אותו מידה של המתלוננת, אשר התנגדה למעשי הנאשם ואחזה במכשיר בשתי ידיה על מנת למנוע ממנו לקחת אותו. בהמשך לכך, דחף הנאשם את המתלוננת בחוזקה ומשך את המכשיר מידה. בעקבות כך, נפלה המתלוננת ונחבלה בברכה. הנאשם

עמוד 1

נמלט בריצה מהמקום כשהוא נושא את המכשיר הנייד, בעוד המתלוננת מנסה לרדוף אחריו על מנת להשיגו, כשהיא צולעת, אך ללא הצלחה. נטען כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, המתלוננת סבלה מכאבים בברך וניגשה לקבל טיפול רפואי. בזיקה לתיאור עובדתי זה, יוחסה לנאשם עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

3. בדיון שהתקיים לפניי ביום 18.7.2022 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון שבמסגרתו יודה הנאשם בכתב אישום מתוקן ויורשע, מבלי שתהיינה הסכמות כלשהן בין הצדדים לעניין העונש. בה בעת ניתנה על ידי הכרעת דין בה הורשע בעבירות שיוחסו לו. יצוין כי הסנגור ביקש תחילה להפנות את הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר, אך בהמשך חזר בו מבקשתו ועל כן לא הונח לפניי תסקיר.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים בכתב וכן הוסיף וטען בעל פה. לגישת המאשימה, כל אחד מן האישומים מהווה אירוע נפרד בגינו יש לקבוע מתחם נפרד. זאת, משום שהמדובר בשני אישומים שונים, הכוללים שלוש עבירות שונות, שבוצעו כלפי קורבנות שונים, ובמקומות שונים. נטען כי אמנם קיימת סמיכות זמנים בין האישומים, אך העובדה שהעבירות בוצעו יום אחר יום - לא מגבשת זיקה הדוקה ביניהם. לדבריו, טענת הנאשם לפיה מדובר בביצוע ספונטני של העבירות, משמיטה את הבסיס מתחת לטענה כי המדובר בתכנית עבריינית אחת.

בהמשך טיעוניו, עמד ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם ועל חומרת הפגיעה באותם ערכים. נטען כי הערכים המוגנים בעבירת השוד הם הגנה על רכוש וקניין הפרט, ושמירה על תחושת הביטחון של הפרט ושל הציבור בכללותו. עוד נטען כי ככל שמדובר במקרי שוד או גניבה של טלפון נייד, מתווספת פגיעה קשה בפרטיותו של המתלונן, שכן הטלפון הנייד מכיל מטבע הדברים מידע אישי.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה - ב"כ המאשימה טען כי קדמה לביצוע העבירות החלטה מודעת ומתוכננת של הנאשם, ביחס לשני אירועים נפרדים מבחינת זמן ומקום, והנאשם המתין ל"שעת כושר" מתאימה לביצוע כל אחת מן העבירות. כן נטען כי גם אם מצוקה כלכלית הובילה את הנאשם לבצע את העבירות, אין בכך משום נסיבה מקלה.

ב"כ המאשימה הפנה למדיניות הענישה הנוהגת וטען לגבי המתחם ההולם. לשיטתו, באישום הראשון מתחם העונש נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל; ובאישום השני מתחם העונש נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל. זאת בנוסף למאסר על תנאי ארוך ומשמעותי ופיצויים לשני המתלוננים.

ב"כ המאשימה הגיש את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם, הפנה לעובדה כי הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל, וביקש לגזור את עונשו ברף הבינוני של המתחמים הנטענים בכל אישום, וכן לקבוע כי הנאשם יישא בעונשים שייקבעו לכל אחד מן המתחמים - במצטבר.

5. הסנגור הגיש גם כן טיעונים בכתב וכן הוסיף וטען בעל פה. נוסף לטיעונים שהוגשו במעמד הדיון, התרתי לסנגור להגיש טיעון משלים בכתב.

לעמדת הסנגור, שני האישומים המצוינים בכתב האישום מהווים אירוע אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש אחד. נטען כי מדובר באירועים דומים (וצוין בהקשר זה כי לפני תיקון כתב האישום יוחסו לנאשם שתי עבירות שוד); כי העבירות בוצעו במקומות סמוכים זה לזה; וכי מרווח הזמנים בין ביצוע העבירות בשני האישומים הוא יום אחד. לפיכך, נטען כי מדובר בתכנית אחת מלוכדת במהלכה היה הנאשם שרוי במצב נפשי שהניע אותו לביצוע מעשים דומים. עוד נטען כי על אף שמדובר בשני מקרים שבוצעו באופן ספונטניים הדבר לא פוגע במסקנה כי מדובר אירוע אחד.

במישור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נטען כי לא קדם לביצוען תכנון, אלא המדובר בשני אירועים ספונטניים ובלתי מתוכננים, שלא כללו הצטיידות בכלים לביצוע. כמו כן נטען כי רף האלימות היה נמוך ולא נגרמו למתלוננים נזקים חמורים מבחינה פיזית: באישום הראשון לא נגרם למתלונן נזק כלל ואילו באישום השני, לא נגרמה למתלוננת חבלה חמורה, כך על פי הנטען. אשר לטענה בדבר הפגיעה בפרטיות שנגרמת מגניבה טלפון נייד, נטען כי כיום ניתן לגבות את המידע שבטלפון הנייד בשירותי "ענן" וכך לשחזר את המידע בקלות.

הסנגור הפנה למדיניות הענישה הנוהגת וטען כי הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר, לא תואמים את המקרה שלפנינו ואין לגזור מהם את המתחם הראוי במקרה זה. לשיטת הסנגור, מתחם העונש הכולל בגין שני האישומים יחד נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל. לחילופין, נטען כי ככל שייקבע שמדובר בשני אירועים שונים, הרי שמתחם הענישה באישום הראשון נע בין מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר בפועל; ואילו באישום השני המתחם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, הסנגור ציין את נסיבות חייו הקשות של הנאשם ובכלל זה הקשיים שחווה בילדותו ועם משפחתו; התמכרותו לסמים, והניסיונות הלא מוצלחים בעבר להיגמל מסמים; הפרעת האישיות ממנה סובל על רקע אורגני, הפוגעת בתפקודו. עוד ביקש הסנגור להתחשב בכך שהנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו, וכן בכך שעברו הפלילי אינו מכביד וכולל בעיקר עבירות רכוש ישנות יחסית. לבסוף ציין הסנגור את העובדה שהנאשם עצור כבר תקופה ארוכה, מיום 28.4.2022. לפיכך, ביקש הסנגור לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם.

6. בדברו לפני ציין הנאשם שהוא מתחרט על מעשיו ומבקש סליחה וכי הוא ביצע את העבירות על רקע שימוש בסמים.

מתחם העונש ההולם

7. כידוע, גזירת הדין נעשית בדרך כלל בשני הילוכים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין). בתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם (ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש בין היתר: ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו,

15.1.2014)). סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, מונה שתי אפשרויות בהן ניתן לסטות ממתחם העונש שנקבע. סעיף 40ד' לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם אם מצא כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. סעיף 40ה' לחוק העונשין קובע אפשרות להטיל עונש חמור מהרף העליון של המתחם במקרהו של נאשם שיש חשש ממשי שיחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור (קביעה כזו מחייבת קיומו של עבר פלילי משמעותי או הצגת חוות דעת מקצועית).

8. אך תחילה יש לדון במחלוקת שנתגלעה בין הצדדים, אם כתב האישום מגלם אירוע אחד כטענת הסנגור, או שיש לזהות בו שני אירועים - אחד בהתאמה לכל אישום - כטענת המאשימה. הכרעה במחלוקת נדרשת לאור הקבוע בסעיף 40יג' לחוק העונשין, לפיו מקום שמדובר באירוע אחד, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש לכל העבירות שבאותו אירוע, אך אם נקבע כי מספר עבירות מהוות כמה אירועים, יהיה צורך לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יהיה רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. המבחן המרכזי לבחינת השאלה האם מדובר באירוע אחד הוא "מבחן הקשר ההדוק", לפיו קשר הדוק ימצא כאשר בין עבירות קיימת סמיכות זמנים או כאשר הן חלק מאותה תכנית עבריינית, אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסק דינה של כב' השופטת דפנה ברק ארז (29.10.2014). וראו גם: רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015); ע"פ 4289/14 חנונה נ' מדינת ישראל (21.1.2015)). עוד נקבע בפסיקה כי ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על פי נסיבותיהן העובדתיות רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהיפך (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, פסק דינו של כב' השופט סולברג (3.9.2015)). עם זאת, הקביעה לפיה דפוס דומה של מעשים, ללא קשר לפרמטרים של נפגעי העבירה, מועד ביצוע העבירה ואופני תכנון שונים, די בו כדי להפוך את כל העבירות לאירוע אחד - היא מרחיקת לכת (ע"פ 1082/14 ג'אסר נ' מדינת ישראל (23.7.2015)).

במקרה שלפנינו סבורני כי כתב האישום מגלם אירוע אחד. אכן, אין להתעלם מן העובדה כי מדובר בשני קורבנות שונים שביניהם אין כל קשר, וכל קורבן הוא בבחינת עולם ומלואו, ולכך כמובן תהיה חשיבות בקביעת גבולות המתחם (ע"פ 4527/14 פרינץ נ' מדינת ישראל (23.6.2016)). אולם, יתר הנתונים מצביעים על כך שמדובר בתכנית עבריינית אחת ועל קשר הדוק בין שני האישומים. העבירות משוא האישומים בוצעו בסמיכות זמנים קרובה - יום אחרי יום; בשני האישומים המדובר בעבירות רכוש הכוללות ממד של הפעלת אלימות כלפי הקורבן; החפץ שנגנב בשני האישומים הינו מסוג מכשיר טלפון נייד; דפוס הפעולה של הנאשם בשני האישומים זהה - איתור עובר אורח ברחוב שאוחז במכשיר טלפון נייד, וחטיפת המכשיר, תוך "הפתעת" הקורבן ובריחה מהמקום; המיקום הגיאוגרפי של ביצוע העבירות בשני האישומים הוא מוגדר ומתוחם - בשכונת הדר בחיפה; הרקע לביצוע העבירות בשני האישומים הוא התמכרותו של הנאשם לסמים. כל אלה מוליכים למסקנה כי המדובר באירוע אחד.

9. עבירת השוד ועבירת התקיפה לשם גניבה, שניתן לומר כי היא בעלת "קרבה עניינית" לעבירת השוד, הן עבירות רכוש אשר משולב בהן ממד של אלימות פיזית כלפי קורבן העבירה, בדרגות חומרה שונות. עבירות אלו באות להגן על בטחונו, שלמות גופו, כבודו, כמו גם על רכושו של כל פרט ופרט מהציבור. זאת, בנוסף לערך הכללי יותר של שמירה על הסדר וביטחון הציבור. עבירת הרכש באה להגן על זכות הבעלות והחזקה בקניין. כפי שיובהר בהמשך, מאפייניו של הקניין עשויים ללמד גם על קיומן של זכויות נוספות בנות הגנה.

10. עבירת השוד היא העבירה החמורה ביותר מכלל העבירות שיוחסו לנאשם. לגבי עבירה זו נביא את הדברים להלן, אשר מצד אחד מצינים את החומרה שעבירה ומצד שני מדגישים את מנעד האפשרויות שעבירת השוד עשויה לכלול:

"כבר נכתב פעם אחר פעם כי עבירת השוד צריך שתידון במאסר מאחורי סורג ובריח ועל פי רוב גם לא לתקופה קצרה. זאת, ראשית, בשל הוראת המחוקק בסעיף 402 לחוק העונשין הקובעת עונש מירבי של 14 שנות מאסר... שנית, עבירה זו חמורה מטבעה, שכן משמיעה היא אלימות או פוטנציאל לאלימות, כי לא אחת יתנגד הקרבן לשוד, ולא אחת ישלף השודד נשק חם או קר ויכלה זעמו בקרבן, או יפגע בו כדי להשתיקו, כך - עד כדי רצח... ניתן דעתנו גם לטראומה הנלווית לעבירה זו אצל הקרבן' [...]' 'באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג העונש' לעבירה זו - אין זה דין של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דין של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דין של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זה דין של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דין של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות' [...]. אף אני [בדעה] כי ככלל ראוי להחמיר בעבירות שוד, גם אם כל מקרה לנסיבותיו. הציבור זקוק להגנה, ותרומתו של בית המשפט היא ענישה, ויש מן העבריינים ששהותם במאסר היא הגנה על הציבור" (ע"פ 6453/14 קלימנקו נ' מדינת ישראל (28.1.2015)).

ראו גם: ע"פ 9094/12 טספאי נ' מדינת ישראל (28.4.2013); ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013); ע"פ 698/07 אברמוב נ' מדינת ישראל (17.6.2007); ע"פ 2678/12 אבו כף נ' מדינת ישראל (15.1.2013); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל (21.4.2013).

והשוו לגבי עבירת התקיפה לשם גניבה: רע"פ 2797/09 גולן נ' מדינת ישראל (2.4.2009); ע"פ 9048/11 מוחמד נ' מדינת ישראל (4.9.2008); רע"פ 1673/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (5.3.2008).

11. הקניין אשר היה במוקד העבירות הוא מכשירי טלפון חכם ששייכים לקורבנות. לא פעם, עמד בית המשפט העליון על כך כי נטילת מכשיר טלפון חכם עלולה לפגוע בזכות לפרטיות ועלולה לגרום לאובדן מידע אישי שלעיתים אין לו תחליף. בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.2015), צוינו דברים אלו:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.... אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה". (ראו גם: ע"פ 5849/13 בן חיון נ' מדינת ישראל (6.10.2014) (להלן: עניין בן חיון)).

12. התדירות הגוברת של מקרי שוד של מכשירי טלפון ניידים הובילה למגמת החמרה בענישה, שתכליתה להעביר מסר חד-משמעי שיתרום להגנה על שלום הציבור ובטחונו (ראו: ע"פ 5535/12 **כאברי נ' מדינת ישראל** (1.5.2013)). עם זאת, בכל מקרה ומקרה יש לבחון את הענישה ההולמת בהתאם למדרג החומרה הקטיגורי של העבירה, זאת כמובן נוסף לנסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות של העבריין, וכפי שצוין כבר, מנעד הענישה בעבירות השוד הוא רחב (ע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי** (1.1.2014)).

13. **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -** במקרה שלפנינו יש לתת את הדעת לנתונים כפי שהם עולים מהעובדות שתוארו בכתב האישום, ולתת ביטוי למספר אשכולות של שיקולים.

הנאשם נקט באלימות כלפי שני קורבנות שונים וגרם להם נזקים. כעולה מכתב האישום, רף האלימות כלפי המתלונן באישום הראשון לא היה גבוה והתבטא בדחיפתו, אך למתלוננת באישום השני נגרמה חבלה בברך. נוסף לפגיעה הפיזית, נקל לשער שמקרים מסוג זה מותירים גם נזק נפשי שאין לזלזל בו כלל. הנזק הנפשי עשוי לבוא לידי ביטוי בחששות שיוותרו אצל הקורבנות וערעור תחושת הביטחון האישית, אשר היא הבסיס לחרותו האישית של האזרח, וליכולתו לשהות בכל מקום ובכל עת במרחב הציבורי ללא חשש. היבט נוסף של הפגיעה בנפש נובעת מחשש לחשיפת פרטי הקורבנות האצורים במכשירי הטלפון החכם שנגנבו. למותר לציין כי שמירת הפרטים ב"ענן" כלשהו, כטענת הסנגור, יכולה אולי להפחית את החשש לאובדן המידע, אך אין בה להפיג את החשש לפגיעה בפרטיות על ידי חשיפת אותו מידע בפני אחר.

יש גם לתת את הדעת למידת התחכום או התכנון, שבמקרה זה לא ניתן לומר כי היא גבוהה, שכן לאור דפוס ביצוע העבירות ניתן להסיק כי ביצוע לא לוה בתחכום. הנאשם איתר עוברי אורח תמימים, שאחזו בידיהם מכשירי טלפון נייד, ניצל "שעת כושר", הפתיע אותם, חטף את מכשירי הטלפון מידיהם ונס מהמקום, כל זאת מבלי שמעשיו ילוו בשימוש בכלים או חפצים מסוכנים.

לבסוף, הסנגור טען, וכך עולה מדברי הנאשם, כי הרקע לביצוע העבירות, היא התמכרות הנאשם לסמים, וככל הנראה, ביצוע העבירה נועד להשיג "כסף קל" למימון הסם. גם אם אצא מתוך הנחה שכך מצב הדברים, אינני סבור כי נסיבה זו יש בה להשפיע על מתחם העונש לקולה. נזכיר כי קביעת מתחם העונש אינה מלאכה טכנית של איסוף שיקולים בעלי קשרים סיבתיים לתוצאה, אלא מלאכה נורמטיבית שיש בה מקום לשיקולים ערכיים.

14. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, נסקור מספר מקרים עם נסיבות דומות, אך לא יהיה זה מיותר לשוב ולהזכיר כי כל מקרה ונסיבותיו ולעולם יהיה שוני בין הנסיבות הקשורות בכל מקרה ומקרה.

(-) בעניין **בן חיון**, נדון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. המערער 1 הורשע בביצוע עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, סיוע לתקיפה לשם גניבה וגניבה, והמערער 2 הורשע בביצוע עבירה של סיוע לשוד. כמו כן הורשעו שני המערערים בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, וזיוף סימן זיהוי של חלק של רכב. היה מדובר בשני מקרים של גניבת מכשירי טלפון נייד, כאשר באחד מהמקרים ננקטה אלימות חמורה כלפי קורבן העבירה. בית המשפט

המחוזי גזר על המערער 1 עונש של 42 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער 2 עונש של 50 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לעונשים נלווים. לעיינו חשוב לציין, כי בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם לגבי המערער 2, נע בין שלוש לשבע שנות מאסר, ובהערת אגב ציין בית המשפט העליון כי מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי גבוה מדי, בשים לב לכך שבעבירה חמורה יותר של שוד בנסיבות מחמירות, נקבעו בפסיקה מתחמי ענישה נמוכים יותר של בין 40 ל-60 חודשי מאסר.

(-) ת"פ (מחוזי חיפה) 37385-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.9.2013) - הנאשם הורשע בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, ודובר שם בשוד של מכשיר טלפון נייד מקטין. על הנאשם נגזרו 21 חודשי מאסר בפועל, וכן עונשים נלווים. ערעור על גזר הדין נדחה (ע"פ 7684/13 **מדינת ישראל** (16.3.2014)).

(-) ת"פ (מחוזי ב"ש) 13786-08-17 **מדינת ישראל נ' מלקו** (17.12.2018) - הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה, ובעבירת שוד בנסיבות מחמירות, בין היתר של מכשיר טלפון נייד. זאת, במסגרת שני אישומים ובשני קורבנות שונים. דובר שם בנאשמים צעירים, כבני 20, ללא עבר פלילי, ובשל שיקולי שיקום נגזרו עליהם 20 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצוי.

(-) ת"פ (מחוזי חיפה) 30669-06-16 **מדינת ישראל נ' קוזלוב** (2.12.2016) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות של ניסיון שוד, תקיפה לשם גניבה וגניבה, במסגרת שני אישומים וכלפי שני קורבנות שונים. דובר שם בנאשם צעיר שלחובתו הרשעות קודמות. בשל שיקולי שיקום נגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים, לרבות הפעלת מאסרים מותנים - כך שירצה בסך הכל 13 חודשי מאסר בפועל.

(-) ת"פ (שלום ב"ש) 63233-06-16 **מדינת ישראל נ' מקריס** (5.12.2016) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה. הנאשם תקף את המתלונן וגנב ממנו את הטלפון הנייד. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, הפעיל מאסר על תנאי, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

כמו כן, עיניתי בפסקי הדין הרבים אליהם הפנו הצדדים, וראיתי לנכון לציין את הבאים, שדומים יותר בנסיבותיהם למקרה שלפנינו:

(-) ת"פ (מחוזי חיפה) 35274-02-15 **מדינת ישראל נ' גורשומב** (28.7.2015) - שוד של תיק מאישה; נאשם בעל עבר פלילי מכביד; העונש שהוטל: 30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

(-) ע"פ 7655/12 **פייסל נ' מדינת ישראל** (4.4.2013): שוד של טלפון נייד תוך שימוש בתרסיס לעבר עיני הקורבן. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים. בשל גילו הצעיר של הנאשם והיעדר עבר פלילי, בית המשפט העליון הפחית את עונשו ל-20 חודשי מאסר בפועל. כב' השופט ג'ובראן ציין בפסק הדין כי: "העיון בפסיקה מעלה שמתחם הענישה הראוי לעבירות שוד שבוצעו בנסיבות דומות, קרי, בוצעו באופן 'ספונטאני', ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק, תוך שלנפגע העבירה נגרמו נזקים שאינם חמורים,

עומד על תקופה של שישה חודשי מאסר לבין שתי שנות מאסר".

15. בשים לב לעבירות בהן הורשע הנאשם (שאינן כוללות רק עבירת שוד); ובשים לב לנסיבות ובכללן העובדה כי מדובר בשני אישומים, ובשני קורבנות שונים; אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של מקרה זה נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

16. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). בעניין זה שקלתי את השיקולים הבאים:

(-) הנאשם יליד 1982, נשוי ואב לשני ילדים. נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם פורטו בפניי. לנאשם 4 הרשעות קודמות, בעיקר בעבירות רכוש, אך גם בעבירת תקיפה בתנאים מחמירים, וכן הרשעה אחת שהתיישנה זה מכבר. הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל, והרשעתו האחרונה הינה מיום 23.4.2013, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל בן 20 חודשים, וכן הוטל עונש מאסר על תנאי. מחד - חלפו למעלה מ-7 שנים מאז הרשעתו האחרונה של הנאשם, מה שמלמד על כך שלמשך תקופה די ארוכה לא הסתבך בפלילים; ומאידך - עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם מלמד כי אינו נרתע מלפגוע ברכוש הזולת.

(-) הנאשם הודה בעובדות כתב האישום עוד בראשית ההליך והביע חרטה על מעשיו. נטען בפניי כי הנאשם מכור לסמים, אך למרבה הצער, הנאשם לא נמצא במסגרת טיפולית מתאימה לצורך טיפול. יצוין כי הנאשם ביקש להימנע משליחתו לשירות המבחן. עוד יצוין כי בטיעוניו לפניי ציין הסנגור כי הנאשם סובל מהפרעת אישיות על רקע אורגני הפוגעת בתפקודו - אך לא הובאה לעיוני ראייה שתתמוך בטיעון זה.

(-) לבסוף שקלתי את התקופה בה היה הנאשם נתון במעצר: מאז יום 28.4.2022, משך כמעט 5 חודשים.

גזר הדין

17. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(-) מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 28.4.2022.

(-) 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירת אלימות מסוג פשע,

וירשע בה.

(-) 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירת אלימות מסוג עוון, וירשע בה.

(-) 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירת רכוש למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, וירשע בה.

(-) פיצוי בסך 2,500 ₪ לכל אחד מן המתלוננים. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 ימים מהיום ויועבר על ידי המזכירות למתלוננים, על פי פרטים שיומצאו למזכירות על ידי ב"כ המאשימה.

29371 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' תשרי תשפ"ג, 29 ספטמבר 2022, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.